

CONSTANTIN CUBLEȘAN

**POEZIA
ÎN LUMINI ȘI UMBRE**

LIMES
2020

CUPRINSUL

ROMANTICUL LIVRESC	
(Alexandru Andrițoiu).....	5
UN SOLITAR	
(Grigore Arbore)	10
POEZIA CA ATITUDINE LUDICĂ	
(Ioan-Pavel Azap)	14
POEZIA INTELECTUALĂ	
(Cezar Baltag)	18
POETUL NONCONFORMIST	
(Geo Bogza).....	23
POEZIA GLACIALITĂȚII	
(Margareta Curtescu)	31
DRAMATISMUL ACTUALITĂȚII	
(Ștefan Damian)	35
ÎNTRE ÎNFRÂNGERI ȘI VICTORII	
(Geo Dumitrescu).....	39
ODĂ LIMBII ROMÂNE	
(Victor Eftimiu).....	44
MELANCOLIE ȘI SINGURĂTATE	
(Carmen Firan).....	50
POEMUL CA EXISTENȚĂ CONTINUĂ	
(Bogdan Ghiu).....	54
POEZIA TRĂIRILOR ABSCONSE	
(Gheorghe Grigurcu).....	59
POETUL DE LA ONEȘTI	
(Gheorghe Izbășescu).....	63
PAMFLETUL POETIC	
(Virgil Leon)	67
ESEUL POEMATIC	
(Adrian Lesenciuc).....	70
CA UN ORATORIU PATETIC	
(Iuliana Lungu)	75
CONSTRUCTORUL DE MITOLOGII	
(Emilian Marcu).....	79
BLÂNDUL CUGETĂTOR LIRIC	
(George Meniuc).....	83
NOSTALGII LUSITANE	
(Virgil Mihaiu).....	88

POEZIA MATERIEI DIN CUVINTE (Ion Mircea)	92
STAREA POETICĂ A DERIZORIULUI (Vlad Moldovan)	96
„N-AM MAI ÎMBRĂȚIȘAT PE CINEVA DE UN SECOL” (Emilia Poenaru Modovan)	101
NESFÂRȘITA CANDOARE (Modest Morariu)	105
O CONȘTIINȚĂ TRAGICĂ (Florin Mugur)	110
BOEMUL FANTEZIST (Leonida Neamțu)	115
ÎN SIAJUL CERCULUI LITERAR SIBIAN (Virgil Nistor)	120
TRILOGIA TRANSILVANĂ (Mircea Petean)	125
ODIHNA SCĂRII (Flore Pop)	130
VOEVOD AL APUSENILOR (Teofil Răchiteanu)	134
„MĂ POVESTESC ȘI EU PRECUM COPACUL” (Doina Sălăjan)	138
METAFORA BIOGRAFICĂ (Adrian Sângeorzan)	143
POEZIA UNIVERSULUI MIC (Robert Șerban)	146
REALITATEA DIN LEGENDĂ (Grete Tartler)	150
IUBIRILE ȘI MOARTEA (Valentin Tașcu)	153
UN ȘAIZECIST BASARABEAN (Victor Teleucă)	158
POETUL ORFIC (Grigore Vieru)	164
MODERNISMUL TEMPERAT (Ion Vinea)	169
POEZIA ORAȘULUI METAFIZIC ȘI LUMEA SA (Matei Vișniec)	173
O LAMPĂ (POETICĂ) ÎN SUFLET (George Vulturescu)	178

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CUBLEȘAN, CONSTANTIN

Poezia în lumini și umbre / Constantin Cubleșan. - Florești :
Limes, 2019
ISBN 978-606-799-365-3

821.135.1

© Constantin Cubleșan
© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Florești – Cluj
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes@yahoo.com
www.edituralimes.ro

ROMANTICUL LIVRESC
(Alexandru Andrițoiu)

Între poeții pe care „Școala de literatură” de la București, din anii '50 i-a lansat în perimetrul cultural național, Alexandru Andrițoiu pare a fi fost un *student* excentric, oarecum în maniera lui Nicolae Labiș (circula un soi de epigramă, la vremea aceea, pe tema prieteniei dintre cei doi: *Toată lumea bea cu țoiu/ Țoiu/ numai Labiș cu-Andrițoiu*), fără a avea însă personalitatea și talentul acestuia, dar cu vocație de lider, în virtutea căreia a izbutit să revigoreze, de fapt să fondeze la Oradea, în 1965 seria nouă, a cincea, a revistei „Familia”, socotită ca o continuatoare a celei condusă de Iosif Vulcan, mai întâi la Pesta, apoi la Oradea (1865-1945), în fruntea căreia a stat până la evenimentele din decembrie 1989, când a transmis *ștafeta*, de bună voie, chiar cu o oarecare satisfacție, tinerilor scriitori pe care însuși i-a format și i-a cultivat în paginile publicației. De altfel, a avut curajul, în toți acei ani, de a ține spatele, cum se zice, publicării și chiar angajării în redacție a unor scriitori care nu erau bine văzuți de regimul socialist, din motive mai mult sau mai puțin politice: Nicolae Balotă, Ovidiu Cotruș, Radu Enescu, Gheorghe Grigurcu, Vasile Spoială, gest posibil datorită prestigiului creat prin prezența sa în organele oficiale de presă cu poezii și articole ocazionale, în dimensiune propagandistică. Era și un om al locului (originar din Vașcău, n. 1929, cu liceul încheiat la Beiuș, unul dintre cele mai vechi și de mare reputație în zonă), fiind prețuit și iubit de toată lumea ca un veritabil bard al poeziei ardelenesti. Avea o mare ușurință în a versifica, improvizând cu spontaneitate pe teme dintre cele mai diferite, realizând astfel o poezie cantabilă, impresionantă mai ales prin ineditul rimelor, de o surprinzătoare asociere de cuvinte cu iz exotic și, nu mai puțin, livresc. Toată lirica sa lasă impresia unui continuu și repetitiv comentariu poeticesc, în game și în tonalități diferite, mereu evocator însă, al unor istorii și al unor

personalități din timpi revoluți, la memoria căroră fandează cu eleganță romantică:

Respect pentru oameni și cărți

*„Mă poartă anacronic, în jos, pe Tibru, arca
și rinascit se naște, în mine, roi de rime
Suspîn livresc voi scoate, din jale, ca Petrarca –
iubito, de-o aleasă de azi cărturărimă (...)
Te voi cuprinde palid sub calda-mi pelerină,
căci vântul bate cosmic să ne încerce arca,
În bunătatea care mi-o porți benedictină,
îmbracă-n cântec Roma citindu-mi din Petrarca!”
(Pretext livresc).*

Originalitatea poeziilor rezidă din felul evocator, ingenios de altfel, în care sunt tratate și interpretate, la modul liric, diversele teme culturale sau istorice care l-au impresionat pe poet, acesta înseilând pe marginea faptului în sine un discurs imagistic abundent („viesparul meu de frenezii”). Cum e, luată la întâmplare, această închinare, descriptivă, a vechilor bucoavne:

*„Voi, cărți, cu lungi patine de timp și de strătimp,
caligrafii de mână de fum și nelumească,
cu A suît pe linii de scară spre Olimp
de parcă înșiși zeii voră să citească,*

*voi, cărți cuprinse-n aripi de vagi argintării,
cu pagini zugrăvite ca niște vechi argile,
în mers către-nceputuri de lumi! Calofilii
cu steme și paftale, în zugrăviri subtile” etc.
(Cărți vechi).*

E o poezie encomiastică în felul său, cu largi desfășurări de sugestii culturale ori istorice, cu frumoase portretizări nimbate, cu tablouri de natură desenate în linii elegante de mâna unui giuvaergiu exersat în modelarea expresivității cuvintelor prețioase, ce impresionează și farmecă, de ce nu?, prin muzicalitatea

cadențelor perfect armonizate. Astfel crează ușor o atmosferă de epocă în care însuși se preumblă oficiind rememorări elegiace cu iz de litanii. Precum, bunăoară, tânguitor închină o tristă odă insulei Ada-Kaleh, scufundată sub apele Dunării în lacul de aducțiune de la hidrocentrala Porților de Fier:

*„O! insula cu dulciuri și-asini, Ada-Kaleh
și-a coborât frumoasă, grădinile sub apă
făcând spre soare cel mai târziu salamaleh!
Smochinii-n rădăcină de-acuma peștii-i sapă –
pe albele terase stau somnii tolăniți
beau un ceai fierbinte ca-n pozele absurde.
Căzut la prund, turbanul amurgului, cum știți,
(cum bine știți) pluti-va pe scări de scamă, surde,
iar apele albastre morminte albe vor
spăla și de păcate și de săruturi. Toate –
întoarse, în natur[, la începutul lor,
se vor topi în plasma din care-au fost create”
(Pe Dunăre în sus).*

E o poezie ceremonioasă, de o eleganță ce pare vetustă în elasicismul său ca „de album”, copleșită de „patetismul sentimental” (Eugen Simion) de sorginte livrescă.

Emoția autentică să află în poezia pasională, de dragoste, prezentă, cu discreție, dar din abundență, de-a lungul întregii sale creații. Vibrația lirică e aici reală, nostalgică cel mai adesea, de o tristețe frumos edulcorată: „Când gura ți-o apropii fierbinte de a mea,/ ni se lovesc, șoptite, cuvintele rotunde/ și-n fiecare crește un cer și cade-o stea/ și-un nimb de foc sărutul sărutului răspunde (...) Se pare că sărutul descarcă energii/ și prelungit în vreme, adânc, ne urmărește./ O, ai putea, spre mine de-acum să nu mai vii,/ căci te perpetuează sărutul dat zeește” (Sărut). Gesticulația e de regulă teatrală, autorul făcând spectacol din propriile-i sentimente, amintind parada minulesciană în rezonanțe mult mai vătuite: „Am să-ți vorbesc ceva despre zăpadă,/ de moliciunea ei prăfoasă și/ de-a săniilor dragoste nomadă/ care-n curând ne va călăuzi// Dar

până-atunci doar toamna pune dramă/ prin amintiri, reîntregind în gând/ iubirea scurtă cât o telegramă/ pe care-am iscălit-o nu știu când” (*Toamnă ploioasă*). E o manieră exotică de a evoca și sugera crâmpie ale trecutului nu tocmai îndepărtat, dintr-o belle époque, familiară tineretului exuberant, modernist, de odinioară:

*„Și iarăși bem cafea de Mocca,
și ne-amintim de vremea-n care
dansa bunicul carioca
la balurile populare.*

*Bunica a văzut o piesă,
iar între-oglindă și-ntr-o lună
ea se visa, plângând, prințesă
(poate Ofelia nebună).*

*Așijderea, actor, bunicul
către-un mahnit sfârșit de zi,
ca Hamlet măsurând nimicul,
clama: a fi? sau a nu fi?*

*Stând în dumbravă, la strâmtoarea
unde-au avut înfrângeri turcii,
le amintea privighetoarea
de Amelita Galicurci (...)
Bunicii mei sunt suvenir,
încât mă tem să-i strig pe nume –
cu mâna, de poet, subțire,
le spulber umbra din albume”
(Romantică).*

Înaintând în ani, registrul poetic devine mai grav, dezvoltându-se în autoreflexii dramatice, cu meditații vag filosofice în care se pliază romantic autobiografia, văzută însă într-un halou de universalitate: „Era și-o vreme când vorbeau copacii/ și își spuneau proverbe sau prostii./ Vedeam și ascultam legende vii./ acum de pergament. Eheu, fugacii./ trecuții ani! Un

ev saturnian/ mă-ntoarce către el ca spre-o mirare –/ din asfințit răsare fostul soare,/ un ochi de zeu, ieri sacru, azi profan./ Păstrez în suflet linii și conture/ din peștera-mi platonice, de când/ vedeam doar umbrele de pe pământ/ alunecând pe gresiile-mi sure (...) Păstrez doar bănuiele filozofale/ și crize metafizice, de-atunci/ de când netimpul cu delicii lungi/ mă prelungea în cer și-n grote goale” (*Era o vreme*).

Peisagist romantic, colorând totul într-o paletă imagistică mereu surprinzătoare prin ineditul asociativ, Alexandru Andrițoiu își denunță însăși arta poetică într-o viziune simbolică, proiectând realitatea nemijlocită prin, paradoxal, dublul ei fantastic diafan:

*„Cea mai frumoasă lună e în lac,
cel mai frumos luceafăr e pe mare,
și cântă cel mai sincer pitpalac
nu-n pomi, ci-n amintiri și în uitare.
Cea mai frumoasă lună e pe lac.*

*cea mai frumoasă floare e pe sâni,
sau în surpate plete de femeie –
și nu lucesc, pe cer, ca în fântâni,
fantomele de lux din curcubeie.
Cea mai frumoasă floare e pe sâni”
(Artă poetică).*

Aproape uitat astăzi, absent din vertijul atâtor abstractizări experimentale, Alexandru Andrițoiu ilustrează netăgăduit un moment de zbor al fanteziei poetice peste sufocanta practică a versificărilor proletare. Opera sa lirică (a tradus mult din poeți contemporani de pe diferite meridiane ale globului) ce pare anacronică azi, e plină de delicii prozodice, dezvoltate în game de expresivitate melodică, totul dedus din melancolie și sensibilități emoționale autentice, rezultate din provocări livrești pe care și le asumă programat.

UN SOLITAR (Grigore Arbore)

Cu peste zece volume de versuri, dintre care șapte în România, Grigore Arbore este aproape necunoscut cititorilor de poezie din generațiile tinere dar nici critica și istoriografia literară nu l-a reținut cu atenția pe care o merită. *Dicționarul general al literaturii române* îl tratează fugăr, Dumitru Micu nu-i acordă mai mare atenție în *Istoria literaturii* sale, ceva mai extins e comentariul din *Dicționarul* lui M. Zăciu, în vreme ce Nicolae Manolescu îl ignoră cu desăvârșire. O masivă antologie, apărută recent la Editura Școala Ardeleană din Cluj, *Apa de zăpadă* (2018), cu ample recomandări din partea unor personalități de primă importanță azi, Ion Pop, Răzvan Voncu și Mircea Popa, nu are darul de a-l restitui cu adevărat în actualitate pe cel care de curând a beneficiat și de un titlu științific la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, Doctor Honoris Causa, pentru importante sale contribuții în domeniul istoriei și criticii de artă (Licențiat în 1991 la Universitatea din Pisa în domeniul istoriei și criticii de artă, profesor apoi la universitățile din Pisa, Veneția și Ferrara, Comisar pentru Știință și tehnologie al Comisiei Comunităților Europene ș.a.) nu a avut, practic, ecoul scontat în paginile publicațiilor literare și culturale în general. Aceasta, datorită stabilirii sale în Italia după 1987, reluând poi contactul cu țara după 1989 când a ocupat câteva funcții de înalt grad în structurile de conducere ale statului (între 1992-1996 este consilier extern al președintelui Ion Iliescu iar între 2001-2004, consilier personal al aceuiași). Indiferența unor critici, probabil, are și această justificare (penibilă).

Fire contemplativă, romantic și mai ales elegiac, Grigore Arbore s-a simțit, la vârsta debutului poetic (în revista „Luceafărul”, 1963, și editorial, cu *Exodul*, în 1967) prea puțin atras, ca să nu spun că deloc, de freamătul entuziast al societății socialiste în evoluția sa *triumfală*, ca de altfel toți poeții de marcă

ai generației șazeciste, având senzația, dimporivă, a unei existențe claustrate, despre care se și rostește liric, adresându-se ființei lui apropiate: „Astăzi un soare greu se lasă peste culmi/ și-o pasăre bolnavă de dorul depărtării/ ne priveghează dintr-un nor ascuns/ privirii mele-n tine rătăcită.// E semn acesta că trăiesc, respir,/ dar ce ciudat în noi se lasă noaptea/ și râul obsedat de astre vuindu-ne pe dinăuntru/ în pieptul cui ar vrea să se reverse/ acum când zodiile se sting/ și nu mai pot ghici în dreapta cui/ steaua se stinge în singurătate” (*Când toate mările*). Un metaforism excesiv escamotează adevăratele sentimente care îl încearcă, poetul transfigurând idei și atitudini în descripții fals peisagistice în care își evocă petrarchian iubita (aceeași Ana care, va fi prezentă în toate poemele sale):

„E timpul să te pierzi în dulci ninsori, o, Ana,
când trist noiembrie se alcătuiește
cu râuri și nouri grei peste tăcutul
martor umbros al sărutării tale (...)
E ziua însă strânsă-n cearcăne de piatră
și despre tine doar ecoul
întunecat la chip mi-aduce vești.
Începe deci noiembrie să se-aștearnă
peste privirea ta și să te troienească
sub viscol ca sub albe metereze.
Peste acest lințoliu lin, dacă ar vrea,
un colț uitat al buzei tale
ar mai putea să sângereze?”

(Noiembrie).

Detașându-se, evadând cu eleganță din contextul social-real al existenței proprii, Grigore Arbore își creează poetic o lume a sa în care se simte (bine?!) ca un exilat într-un ținut oarecum exotic, cu o natură luxuriantă, cu o faună misterioasă în simbolistica sa oarecum ocultă (șerpi, lupi, lebede ș.a.), ca un Ovidiu contemporan, înstrăinat la un altfel de Pont Euxin, notându-și pedant trăirile, tristețile și nostalgiile de natură erotică, în rotirea ritualică a

anotimpurilor, a lunilor calendaristic nominalizate însă individualizate în funcție de emoțiile afective ale momentului, trimițând, la rândul său, epistole către cei rămași în afara acestui imaginar habitat: „De nopți în șir stau și aștept/ să vină trâmba de răcoare,/ duhul tomnatic,/ suflul așteptat, aerul viu/ în care toamna se îmbăiază/ privighetorile./ Dar se continuă-n jur știuta împietrire/ și doar un cerb înalt se-apropie răcnind/ în rari răstimpuri dinspre steaua/ unde plângând ne-adăpostirăm” (*Epistola XI*). Acest tip de poezie devine modalitate proprie de exprimare, Grigore Arbore cultivând un extaz dionisiac, o stare de înfrățire (confundare) cu natura, într-un soi de panteism cu rezonanțe blagiene. Motive livrești apar frecvent în volumele ulterioare, tonul e adesea depresiv iar fundalul tablourilor e dezolant:

„Să stai apăsă de nocturna lumină ștergând
lacrimile de pe obraji necunoscutului, să mângâi
albe flori ale îndoelii, într-un ceas tăinuit
să pătrunzi în înalte sfere de foc
de nimeni știute.
Sub mesteceni umbroși să primești
chezășia cea veșnică, oboseala
stinsă-n retină să o lași să se scurgă
încet spre pământ ca pe diamantele cerului,
fără nădejdi să încerci
drumul răătăcitoarelor corăbii. Imaculată o petală
strivindu-și fruntea
nevinovată să rămână purpură culoare a
coroanei însurătorului”

(*Curriculum*).

Vag epicizate, evocările au adesea alura unor descinderi baladești într-un univers fantastic, amintind maniera cerchiștilor sibieni de odinioară („Spre culmea de granit, împins de vânt/ plecă din nou centaurul cel tânăr/ prea doritor de moarte./ Era octombrie, un amurg înalt/ cădea în valuri mari de claritate.// Prin codrii misterioși un sunet aspru/ a răsunat prelung până în zori,/ când

plânse lin o pasăre în ceruri/ cu lacrimi de argint ce izvorăra/ dintr-un noian de sori strălucitori.// Din culmea de granit de-atunci un fum/ din când în când coboară peste zare./ Pe tâmpile și pe umeri acoperit de scrum/ îndurerat m-am dus să rătăcesc/ sub povârnosul țărnam de mare” – *Octombrie*). Discursul alegoric e încifrat în metaforele repetitive ale acestui univers mohorât, atmosfera lor e de regulă apăsătoare, melancolia devine depresivă, resemnarea aduce acorduri vătuite de tragism în relația erotică: „Încă e toamnă, iubirea mea, și încă e timp/ să ne îmbrățișăm până la moarte./ Iarba e astăzi stropită cu aur, privighetorile înnebunesc în cer,/ melancolic platanul – sub el/ părul tău înflorește asemenea zăpezilor/ în știutul noiembrie (...) Astăzi/ asemenea miticului Adam locuim/ pentru ultima dată în paradis” (*Noiembrie*).

Două ample cicluri valorifică poezii rămase în sertar (?!), preluate acum sub semnul prezenței italiene, primul *Inter-city ed altri poemi* (datate 1988), cel de al doilea, *Senza gloria* (poeme bilingve, datate 2012), nu diferă stilistic și nici tematic de întregul poeziei anterioare. Ba chiar dă senzația unei oarecari monotonii.

Aflat la un apogeu al creației sale, Grigore Arbore ține să-și afișeze un soi de poezie testamentară, cu accente dramatice mai mult ca anterior: „Aici se încheie ce aveam să vă spun./ Măine voi fi apă de zăpadă./ Am pornit printre păsări, am zburat/ prin tunelele încrederii din aproape-n aproape, am fost/ împrumutat timpului pentru nevolnicie și corvoadă.// În palatele imperiului am intrat de mulți nevăzut/ știind că nu sunt la mine acasă;/ ca orice pasăre mi-am făcut cuibul pe unde am putut/ până când vânătorul mi-a închis aripile în plasă.// Acum sunt obosit, ca după o lungă liturghie:/ m-am închinat poate prea mult, am invocat fără să vreau, pe tăcute” (*Aici se încheie*).

Operă poetică rafinată, în care verbul se decantează metaforic în elegante parabole cu halouri metafizice, lirica lui Grigore Arbore completează la vârf panopia saizecistă, atât de diversificată ca modalități de expresie, a celor care, prin exprimarea sentimentului nesupunerii la dogmele politice, au deschis drumuri noi, originale, în literatura noastră contemporană.

POEZIA CA ATITUDINE LUDICĂ

(Ioan-Pavel Azap)

Spirit ludic prin excelență, Ioan-Pavel Azap se alătură confortabil personalității lui Șerban Foarță, într-o familie nu prea numeroasă de ironiști, subtil mănuitor, cu eleganță, al verbului mucalit, ca să nu spun zeflemitor, într-un joc rafinat de metafore și parabole în care proiectează viața cotidiană, intimă, ca într-o oglindă ușor deformatoare a detaliilor sugestive pentru contextul realității banale, cotidiene, prin care trece nonșalant și extravagant. Recentul volum, *Mică idilă feroviară* (Editura Tribuna, Cluj Napoca, 2018) este în totul revelator. De altfel, și genericele celorlalte volume, de până acum, trimit spre aceeași aliură fantezistă a poeziei sale: *Autoportret cu mască* (1993), *Funigei* (1997), *Poeme de cinci stele* (2002), *Bărbi* (epigrame, 2002), *Togă de gală* (2008) și *Ușa cu picioare de pământ* (2011). Ceea ce-l particularizează într-un context al creatorilor pseudo-umorști este filonul nostalgic, sentimental, pe care îl identificăm cum trece, ca un fluid, nu tocmai discret, prin toate ipostazierile sale poetice: „Aceleași case, aceleași porți —/ Aceiași vii, aceiași morți.// Aceleași zile, aceiași ani —/ Aceleași cărți, aceiași bani.// Aceleași stele, aceleași noapte —/ Aceleași umbre, aceleași șoapte.// Același pas, același gând —/ Același, nerostit, cuvânt” (*Aceleași cărți, aceiași bani*). E aici sugestia unei monotonii ce pare și ea zugrăvită în culori parodice, cu ploile mohorâte, provinciale: „plouă, de-o săptămână două plouă/ plouă ca-n Bacovia și ca-n Minulescu, plouă/ plouă gri, zi și noapte plouă/ plouă în oraș, la țară și în aer plouă// plouă cum n-a mai plouat, plouă/ plouă în culori, plouă vertical, plouă/ plouă în mansarde, plouă-n buzunare, plouă/ plouă în cuvinte — și-n computer plouă” (***) *plouă...*). E o lume fantezistă în care viața pare o comedie tristă (nu spun tragică, pentru că poetul preferă s-o privească mereu cu un ochi distrat, mucalit chiar), cu halouri ușor ridicele, provocând un umor de coloratură absurdă, în cadențe melodioase baladești:

„În zori, trenul va opri într-o gară
Aproape pustie... Tu, goală,

Vei dansa printre șinele de cale ferată:
Nașul va rămâne cu gura căscată;

Acarul va lăsa baltă macazul
Și va pleca să-și înece, în votcă, necazul;

Împiegatul nu va da semnalul de plecare
Și va fuma, absent, țigare de la țigare;

Călătorii vor părași vagoanele discret
Și vor porni într-o călătorie, pe jos, fără bilet;

Turnul de apă va irupe ca un vulcan
De butaforie, filmat în prim-plan...

Numai sergentul majos TF livresc se va întreba
Care e diferența dintre î și â din a...?!”
(*Mică idilă feroviară*).

Nici propria viață nu e luată prea în serios, o autoironie îi marchează atitudinea față de perspectivele transcendentului, în care identifică îngeri *enervați* („Îngerul mă privea din prag, enervat”), *decrepiți* („E un poem cu îngeri decrepiți”), *bețivani* („Un înger îngâmfat peste măsură/ Cu-aripile duhnind a băutură”) ș.a. în care nici moartea nu mai stârnește frisoane de teamă: „Moartea, atunci, semăna cu o fată bătrână./ Era, cum s-ar spune, o moarte virgină:// Avea ticuri și isterii cu greu controlate;/ Îi plăceau țigările ieftine, tutunul prost;/Vocea-i era răgușită de o tăcere fără adăpost:// Măinile subțiri, numai piele și os,/ Și umbla, cel mai adesea, îmbrăcată gros:// Ține un jurnal cu însemnări la zi:/ Cine a murit, cine-i pe moarte și va muri (...) În rest, cum am